Η μουσική εβδομάδα

Του Φοίβου Ανωγειανάκη

Επιτυχής η επιλογή του μαέστρου Γκύντερ Βιχ και του πιανίστα Αλεξάντερ Γιέννερ για τη συμφωνική της Δευτέρας. Γερμανοί και οι δυο, με αξιόλογη ήδη σταδιοδρομία – αν και νέοι σχετικά καλλιτέχνες – ελάμπρυναν (δεν υπερβάλλουμε) τη συναυλία της Κ.Ο.Α.

Από το πρώτο ήδη έργο του προγράμματος, «Ακρογιάλια και βουνά της Αττικής» του Αντίοχου Ευαγγελάτου, ήταν φανερή η αγαθή επίδραση του μαέστρου: μαλακή ορχήστρα, με πειστικές αντιθέσεις δυναμικής, βοήθησε αποτελεσματικά να κυλήσει με άνεση το έργο. Κρίμα μόνο για το κουαρτέτο εγχόρδων, που δεν είχε την πλαστικότητα που απαιτεί από τους τέσσερις σολίστες (χωρίς γι' αυτό να φταίει ο μαέστρος).

Η επίδραση του Βιχ ακόμα εντονότερη στα δυο άλλα έργα, την «Τέταρτη» του Σούμαν και το Κοντσέρτο αρ. 5 του Μπετόβεν, μας έδωσε την ευκαιρία να εκτιμήσουμε για άλλη μια φορά την ανάγκη που έχουν οι μουσικοί μας από έναν άξιο μαέστρο, από ένα μαέστρο -δάσκαλο. Με ανανεωμένο σε χρώματα ήχο, καθαρότερο και αυστηρότερο ρυθμό, ακόμα και με κάποια πλαστικότητα στη φράση (σε σύγκριση πάντα με τη συνηθισμένη εκφραστική ακαμψία της, η Ορχήστρα μας έδωσε έναν Σούμαν που εγγράφεται στο ενεργητικό της, παρά τις κάποιες σποραδικές αστάθειες του ρυθμού ή την ακαταστασία σε ορισμένες ατάκες.

Ό,τι όμως εντυπωσίασε – δίκαια – το κοινό του «Παλλάς» ήταν το μπετοβενικό «5ο» από τον πιανίστα Γιέννερ. Χρόνια είχαμε να το ακούσουμε με ένα τόσο νευρώδες παίξιμο, με (θελημένο) ηχητικό δυναμισμό που άγγιζε τα όρια της σκληρότητας, μα και με λυρισμό μακριά από κάθε γλαφυρότητα, λιτό, εσωτερικό, σε μια σύνθεση – δραματικού και λυρικού στοιχείου – που θα θυμόμαστε για πολύ καιρό. («Παλλάς» 3.2.86).

Θέλουμε να ελπίζουμε ότι το τρίτο Δ. Βράσκος διολί, Ν. Γκίνος κλαρινέτο και Ν. Σεμιτέκολο πιάνο θα συνεχίσει τη δραστηριότητά του: Καλοδεχούμενη προσφορά στη φτωχή «μουσική δωματίου» της Αθήνας. Η πρόσφατη συναυλία του απέδειξε ότι η πείρα των μελών του μπορεί να γνωρίσει στο κοινό μας το τόσο ενδιαφέρον,

Βιχ και Γιέννερ με την Κ.Ο.Α. – Τρίο: Βράσκος - Γκίνος - Σεμιτέκολο - Α. Γιέννερ

αλλά άγνωστο, ρεπερτόριο για διολί, κλαρινέτο και πιάνο.

Θαυμάσια η σύνθεση του προγράμματος: Μιλώ, Στραβίνσκυ και Κατσατουριάν, όσο και αν το τελευταίο τρίο, υπερβολικά χρωματισμένο από την «ανατολίτικη» μελωδία του, δεν θεωρείται από τα καλύτερα έργα του Αρμένιου συνθέτη. Γι' αυτό άλλωστε και το έντονα τονισμένο εκφραστικό πάθος κατά την εκτέλεση δε νομίζουμε ότι βοήθησε την προβολή του έργου. Παρόλα αυτά η παρουσίασή του έδωσε και μια άλλη μουσική διάσταση στο πρόγραμμα ανάμεσα στη Σουίτα του Μιλώ και τη Σουίτα από την «Ιστορία του στρατιώτη» του Στραβίνσκυ. Και στα δυο έργα, παρά την κάποια σκληρότητα στα φόρτε (διολί και πιάνο) η εκτέλεση κύλησε άνετα, με αξιόλογη σύμπνοια έκφρασης στα τρία όργανα και προπαντός με διαφοροποίηση (τεχνικής και χαρακτήρα) στα διάφορα μέρη των δυο έργων.

Το τελευταίο αυτό βοήθησε πολύ να υπογραμμιστεί το ύφος των δυο έργων (αίθουσα «Μαρία Κάλλας» 5.2.86).

Τον πιανίστα Αλεξάντερ Γιέννερ, σολίστα στο μπετοβενικό «πέμπτο» στη συμφωνική της Δευτέρας (βλέπε παραπάνω), ακούσαμε και πάλι την Πέμπτη σε ρεσιτάλ πιάνου με έργα Σούμπερτ (Εμπρομπτύ σε σι υφ. μειζ.), Σοπέν (Σονάτα έργο 58), Μπραμς (οκτώ κομμάτια έργο '76) και Προκόφιεφ (Σονάτα αρ. 3 και Τοκάτα έργο 11).

Αν στο Λάργκο της Σονάτας Σοπέν αναζητήσαμε περισσότερη λυρική διάθεση – ο πιανίστας έδειχνε σαν να μην ήθελε να παρασυρθεί από τη δίνη της σοπενικής μελωδίας – στο Σκέρτσο και το Φινάλε αποζημίωσε τον ακροατή του με αισθαντικότητα και μεγαλόπρεπους τόνους (αντίστοιχα) υψηλής ποιότητας.

Τα καπρίτσια και ιντερμέδια του Μπραμς βρήκαν στο πρόσωπο του Γιέννερ έναν ονειροπόλο με λεπτές χρωματικές αντιθέσεις εκτελεστή.

Τέλος η «3η» του Προκόφιεφ και η Τοκάτα – έργο παγίδα ακόμα και για μεγάλους δεξιοτέχνες – δόθηκαν με σπάνια τεχνική καθαρότητα, αλλά και ανάλογη δυναμική έξαρση (Παλλάς, 6.2.86).

Υ.Γ. Στο προηγούμενο σημείωμα («Α» 1.2.86), τυπογραφικό λάθος μεταμόρφωσε τη φράση «κύλησε σε ατμόσφαιρα ευδαιμονίας» σε **κόλλησε** σε...